

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN BLOODLINES ORIGIN STORY
VOLUME ONE

BORN IN BLOOD

SADIE KINCAID

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kanla Doğdu
KIRIK BİR SOYUN BAŞLANGIÇ HİKAYESİ

SADIE KINCAID

Telif Hakkı © 2024 Sadie Kincaid Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür Kapak

Tasarımı: Red House Basın Ltd

Düzenleme: Baker Street Revizyonları

Bıçimlendirme: Red House Press Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

*Montridge çocuklarının ve onların ateşli, düşünceli profesörlerinin
hayranları için, bu sefahat ve hedonizm hikayesinin tadını çıkarın, çünkü ...*

Sevgiler Sadie x

Kırık Kan Bağları

Bu kitap, Kırık Kan Soyları üçlemesine eklenmiş bir novelladır. Kısa ve eğlenceli bir bağımsız kitap olarak keyifle okunabilecek olsa da, en iyisi seriyle birlikte okunmasıdır:

[Kanla Dövülmüş Kanla](#)
[Kanla Bağlanmıs Vaat](#)
[Edilmiş](#)

İçerik danışmanlığı

Bu kitap karanlık bir paranormal aşk romanıdır ve bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdaki konuları içermektedir:

Şiddet

Cinayet

Açık cinsel içerikli sahneler

İçindekiler

Bölüm 1

Alastair Thorne III (Axl)

Bölüm 2

Alastair (Axl)

Bölüm 3

Alastair (Axl)

Bölüm 4

Alexandros

Bölüm 5

Axl

Ayrıca Sadie Kincaid Yazar

Hakkında

Teşekkür

Bölüm

Bir

ALASTAIR THORNE III (AXL)

Parmak uçlarım uyluğunun iç kısmına doğru kayıyor, yumuşak teninin üzerinde dans ediyor. Eteklerini yukarı kaldırırken çıkardığı hışırtı neredeyse nefesini kesecekti. Daha fazla zamanım olsaydı, onu çırılçıplak, pelüş yatağına yatırır, bacaklarını ayırırdım, böylece tatlı zevklerine katılmadan önce hayran kalabilirdim. Ama ne yazık ki, bu gece hızlı olmalıyım.

"Alastair, aşkım," diye inliyor, başını geriye doğru eğerek dekoltesinin tatlı kokulu tenini ortaya çıkarıyor. Fransız parfümünün kokusunu içime çekiyorum ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Londra'nın dumanla dolu sokaklarında saatlerce dolaştıktan sonra ne hoş bir koku. "Yapmamalıyız."

Dilimi boğazının dibindeki derinin üzerinde gezdiriyorum ve onu duvara doğru itiyorum. "Ama yapmalıyım Lynette. Çünkü şimdi sana sahip olamazsam çıldıracağım." İç çamaşırlarını kenara çekip bir parmak eklemimi kaygan, şişmiş kıvrımlarında gezdiriyorum.

Küçük bir mırıltı çıkarıyor. "Babam birazdan dönecek ve o-" Parmağımı amının içine soktuğumda daha fazla itiraz bir nefesle kesildi. "Vikonttan korkmuyorum, küçük fingerdek." Parmağımı yavaşça içeri sokuyorum. ve çıkar, ve adımı inler. "Dükten de korkmuyorum."

Dük Edmund Welsby-Lynette'in nişanlısı. Onun bakire olduğuna inanacak kadar aptal bir adam. Ama Lynette Blanchard bu kadar saf kalamayacak kadar güzel ve kendini onun iki katından daha yaşlı bir düke saklamasına izin veremeyeceğim kadar lezzetli. On sekiz yaşında olgun bir şeftali ve ben onu haftalar önce kopardım. Ne kadar tatlı, davetkâr küçük bir şey. Onu bekaretinden kurtarmam bir haftadan az sürdü. Onu almamın acısıyla nasıl da ağladı. Tırnakları sırtımda bir yol açarken dudaklarından fişkıran yumuşak, nazik hıçkırıklar. Bacaklarının arasındaki kanı gördüğünde o güzel yüzünde beliren katıksız şok ifadesi beni hala gülümsetiyor. Onlarla yaptığım gibi onunla da yetinip bir sonrakine geçeceğim.

Hepsi bu. En azından ömür boyu sürecek köleliğinden önce gerçek zevkin anlamını bilecek.        bir kadının bedeninden coşku çıkarmak hakkında bilmediğim çok az şey var. Annem bana tırmık  ı ve domuz diyebilir ama aslında bu genç güzelliğe büyük bir hizmette bulunuyorum.

Lynette parmaklarını saçlarımın arasından geçirip çekiştiriyor, sırtını kamburla  tırıp parmağımın üzerine daha da gömülüyor. Uyarılmı  lığı lezzetli bir şekilde avucuma damlıyor. D    es olması ne yazık; ondan m  kemm  l bir fahişe olurdu.

"Benim için çok heveslisin, Lynette."

Yanakları sıcaktan pembele  iyor ve dudakları bir iniltiyle ayrılıyor. "Bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyler hissettiriyorsun aşkım."

A  kım mı? Bana kar  şı olan duygularına gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Beni tanıyalı sadece dört hafta oldu ama yine de onu her gördüğümde aşkını ilan ediyor. Eminim benimle ka  ar ve D  k'   -ve onun lüks yaşam tarzının sağlayacağı tüm ziynetleri- terk ederdi, eğer böyle bir ihtimali ima etseydim.

"Sana çok daha fazlasını hissettirebilirim. Vücudunda henüz ke  fetmediğim çok daha fazla yer var." Dudaklarımı kulağının kabuğuna yaslıyorum ve ikinci bir parmağımı i  ine sokuyorum. Onları bükerek onu kendime hazırlıyorum.   ıkardığı   ığlık -yarı acı, yarı zevk- sikimin ona girmek için ağrımasına yetiyor.

"Pantolonumu     z," diye emrediyorum, sıcak nefesim teninde geziniyor.

Anında itaat ediyor. Çok uyumlu. Becerilmek ya da belki de sadece yaşadığını hissetmek için çok çaresiz. Onu kirletmeme izin verirken koyu kahverengi gözleri o kadar geniş ve güven dolu ki. D  k son     haftadır neredeyse her gece güzel, köşk, bakire gelinine neler yaptığımı bilseydi, ona bir daha asla bakmazdı. Onu arkadan becerdiğimde nasıl miyavladığını, ağzımı kalçaların arasına soktuğ  mde vah    bir kedi yavrusu gibi nasıl kıvrandığını bilse... Dışarı atılırdı. Kirli. Köşk pis bir fahişe.

Belki de köşk sırrımızı açıklamalıyım. Acaba bu uysal fare Londra sokaklarında tek başına kalsa ne yapardı? Bu düşünce kesinlikle eğlenceli. Ne kadar da çabuk şu anda k    msediğinden hiç şüphe duymadığı fahişelerden biri olurdu. Daracık köşk amcığı o kadar hoş ki ona ara sıra merhametle siki  meyi bile teklif edebilirim. Ama şimdilik onu temizken ve kır çiçekleri kokarken elde etmeyi tercih ediyorum. Babasının evinin rahatlığı, konforu ve sıcaklığından bahsetmiyorum bile.

Lynette'in titreyen parmakları şaftımın tabanını sarıyor ve sıkıca sıkıyor, tam istediğim gibi. Ne kadar çabuk öğreniyor. Gelecek hafta evlendikten sonra bunu bırakmak utanç verici olacak. Ya da belki evlendikten sonra onu becermeye devam edeceğim. Bu düke daha büyük bir hakaret olur. Şişko yaşlı piç.

"Onu içime nasıl sığdırdığın hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor Lynette, o şey muhtemelen sayamayacağı kadar çok kez içine girdikten sonra nazlanmak için bir nedeni varmış gibi kirpiklerini kırıştırtarak.

Ellerini yolumdan çekiyorum ve bacaklarını kalçalarım dolamadan önce eteklerini yukarı . "Islak amına gayet iyi sığıyorum, küçük sürtük." Ne demek istediğimi kanıtlamak için, tek bir hamleyle onun derinliklerine gömülüyorum ve sikimin etrafındaki sıkı sıcaklığını geriıyorum.

Boğazından boğuk bir çığlık kopuyor ve omurgama bir heyecan ürpertisi gönderiyor. Hayatta bir kadının kalçaları arasında bulunabilecek zevkten daha tatmin edici çok az şey var, her ne kadar yirmi dört yaşında başımı çoğu erkeğin tüm hayatı boyunca girdiğinden daha fazla belaya sokmuş olsa da.

Kolları boynumu sarıyor ve ben onun içine girerken, avuçlarım sıkarken ve parmaklarım kışının mükemmel kürelerini kazarken, umutsuzca arzuladığım serbest bırakmayı kovalarken sıkıca tutuyor. Yüzümü saçlarına gömüyorum, ıslak kanalının her santimimi tekrar tekrar kabul eden kaba sesinin tadını çıkarıyorum. "Sana sahip olan ilk erkek hep ben olacağım, tatlı Lynette. Beni asla unutmayacaksın."

"Asla, aşkım," diye inliyor.

"Dükün yüzüğünü taktıktan sonra bile, o küçük güzel amcığın her zaman bana ait olacak." Çekip tüm gücümle içine giriyorum ve dişleri birbirine çarpıyor.

Gözleri yaşlarla dolar. "Evlendiğimde ne olacak Alastair? Hâlâ birlikte olabilir miyiz?"

"Eğer akıllı bir kızsan ve beni Dük'ün evine sokmanın bir yolunu bulursan, belki o zaman gireriz."

Dudakları titriyor ve duvarları şaftımın etrafında dalgalanıyor. "Bir yolunu bulacağım."

Dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama düğününden önceki gece yatak odana gizlice gireceğim. Seni çıılçıplak soyacağım." Altımda titriyor. "Tüm vücudunu doyuracağım ve sonra tohumlarımı içine dökeceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yapacağım, küçük . Ama korkmana gerek yok, çünkü seni çocuksuz bırakmayacak bir yere götüreceğim." Bir parmağımı kışının yanaklarının arasından geçirip büzülmüş deliğine bastırıyorum ve ucunu içine sokuyorum. İnliyor ve kıvranıyor, ama bu sadece onu ters çevirip hemen orada becermek istememe neden oluyor. "Seni her şekilde kirleteceğim, benim küçük Lynetteim ve sen de ahlaksız bir fahişe gibi sikim için yalvaracaksın. Değil mi?"

Kalçalarımı yuvarlayarak şaftımın tepesini içindeki en hassas noktanın üzerinde gezdiriyorum. Miyavlıyor, bana daha sıkı yapıyor. "Yapmayacaksın. Sen?" Her kelimeyi kalçalarımı bir kez daha sallayarak noktalıyorum.

Dişlerini tatlı alt dudağına geçirmeden önce "Evet," diye haykırıyor.

Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. Sıkı sıcağı uzunluğumu sıkana kadar içine giriyorum, dalgalanan kaslar şaftımı sağlıyor ve beni kenara daha da yaklaştırıyor.

"Alastair." Sıcak nefesi saçlarımı karıştırıyor.

"Lynette!" Ses evin içinde ve bu akşamki gizli toplantının yapılacağı yer olan bulaşıkhanede çınlıyor. Babasının sesi.

Aman Tanrım!

Nefesi boğazında düğümleniyor ve benden uzaklaşmak için çırpınıyor ama ben onu tutuyorum. "Çok yaklaştım." Kelimeleri homurdanarak söylüyorum.

Ne yazık ki, bize doğru gelen gürleyen ayak sesleri beni sersemliğimden kurtarmaya yetti. Vikont Blanchard yalnız değil. Ve onun tek kızıyla risk almaktan hoşlansam da, aptal değilim.

Ondan çekiliyorum ve kanalından kaygan uyarılma damlıyor. "Dükün, bakire gelininin masumiyetini kontrol etmek isteyen babanla birlikte olmamasını umsan iyi olur, küçük Lynette, çünkü sulu amcığın seni bir kalp atışında ele verecek."

Yanakları kıpkırmızı kesiliyor ve ben pantolonumu bağlarken o da aceleyle eteklerini düzeltiyor, en hızlı kaçış yolunu bulmak için etrafına bakınıyor. Tek bir sözcüğü bile etmeden kapıya doğru atıldım ve kapıyı açtım. Etli bir yumruk yüzüme inip dudağımı yarmadan saniyeler önce gecenin soğuk havası ciğerlerime doluyor.

Yumruğa eşlik eden ses "Pis herif," diye homurdanır. İkinci bir yumruk daha atılıyor. Bu sefer çok hızlıydım ve darbe çenemden sıyrıldı. Tüm gücümü kullanarak

vücut ağırlığımla saldırganın üzerine atılıyorum. Ayağını kaybedip geriye doğru tökezledi ve benim kaçmama izin verdi.

Karanlık sokaklarda koşuyorum, gölgelere yapışıyorum ve çoğundan daha hızlı olsam da, Vikont Blanchard'ın çağırdığı anlaşılan adam ordusuyla boy ölçüşemiyorum. Parçalama ve intikamdan bahseden yüksek sesleri gecenin havasına karışıyor. Gürleyen ayaklar ve öfkeli körükler beni daha sert kovalıyor. O kadar çoklar ki, Dük'ün kendi adamlarından bazılarını bu uğurda ödünç verdiğinden eminim. Belki de siyah saçlı güzeline ne yaptığımı keşfetmiştir.

Alnımdan terler akıyor. Kalbim kulaklarımda bir davulun düzensiz vuruşu gibi gümbürdüyor. Tökezliyorum, kendimi tekrar düzeltmeden önce birkaç saniye boyunca çamurda kayıyorum. Ama bu kayma bana çok değerli bir zaman kaybettirdi. Adamların hissedilir öfkesi yaklaşıyor. Kaç kişiler? Bir düzine mi? Tam bir sayı mı?

Eğer beni yakalarlarsa, kesinlikle işim biter. Lynette'in yüzüne bir bakış babasına ona ne yaptığımı anlatır. Vikont tensel zevklere yabancı değil, çünkü onu birçok spor salonunda, kendisine pençe atmasına izin veren genç bir periyle birlikte olurken gördüm. Ve eğer, şüphelendiğim gibi, dük bu gece onunla birlikteyse, Lynette'in eteklerinin altından kayan basit bir el onun kötülüklerini doğrulayacaktır, benim için çok ıslanmıştı.

Peşimdekileri atlatmak umuduyla ara sokaktaki virajda körlemesine sendeliyorum ama kas yığını bir duvara tosluyorum. Sanki granitten yapılmış gibi üzerinden sekip yere düşüyorum. Londra'nın en zengin caddelerine yerleştirilmiş ışıklar sayesinde ara sokağa, üzerimde duran adamı seçmeme yetecek kadar ışık yayılıyor. Ve yüzüne baktığımda, hızla atan kalbimin tamamen durduğundan emin oluyorum. Büyüleyici biri.

Zeytin tenli, koyu saçlı. Kare çenesi düzgün bir sakalla kaplı.

Zaman duruyor. Vikont'un ve Dük'ün adamlarının bana yaklaştığının belli belirsiz farkındayım ama esrarengiz yabancının yüzüne bakarken kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum. Ama o bir yabancı değil. En azından tam olarak değil. O, geçen sabah Bond Sokağı'nın köşesinde gördüğüm adam. Beni o kadar dikkatle izlemişti ki hem korku hem de heyecandan tüylerim diken diken olmuştu. Ama bu kadar yakından bakınca daha da gizemli oluyor. Hayır, dehşet verici. Koyu renk gözleri bir ateşin sönmekte olan korları gibi parlıyor. Çok daha uzun boylu olamaz ve belki biraz daha geniş.

Ben, ama onun varlığı etrafımızdaki tüm alana hükmediyor. Ve yine de, korkuma rağmen, büyülendim.

Vikont'un adamlarının sesleri yaklaşıyor ve yabancı yanımdan geçip az önce kaçtığım sokağın gölgelerinde kayboluyor. Çığlıkların, kırılan kemiklerin ve parçalanmış etlerin sesi kulaklarımı dolduruyor ve midemin yuvarlanmasına neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ama yine de kıpırdamıyorum.

Saniyeler sonra yabancıнын gölgesi bir kez daha üzerime düşüyor. Gözlerim, loş lamba ışığında bile ürkütücü görüntünün kusursuz olduğu ağzına çekiliyor. Dilini çıkararak köşedeki tek damla kanı yalıyor.

"Nesin sen?" Nefesim soğuk gece havasında bir sis gibi.

Boynunu kırıyor. "Bazıları bir canavar der. Diğerleri bir tanrı. Sen ne dersin, Alastair Thorne?"

Adımı nereden biliyor? Korku buz gibi parmaklarını omurgamda gezdiriyor ama gözlerimin vücudunda gezinmesine, zarif bir şekilde dikilmiş takım elbisesini ve en iyi deriden yapılmış ayakkabılarını incelemesine engel olamıyorum. Konuşmasında bir aksan seziyorum ama nereden geldiğini çözemiyorum. Kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi daha fazlasını öğrenmeye hevesli buluyorum. "Beni kovalayan o adamlara ne yaptın?"

"Onları ben durdurdum." Ses tonu kırılmış, bana bu tür sorulara cevap vermeyi kendine yakıştırmadığı izlenimini veriyor.

"Beni *durduracak* mısın?" Kanım damarlarımda dolaşüyor, derimin altında vızıldıyor.

Sağ gözü seğiriyor. "Öyle olsaydım şimdiye kadar çoktan yapmış olurum."

"Adımı nereden biliyorsunuz? Bu sabah seni Bond Caddesi'nde gördüm. Ne zamandır beni izliyorsun?"

Gömleğinin manşetini kurcalıyor, ilgisiz bir hava veriyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, pantolonumdaki kirin tozunu alıyorum ve başka bir soru deniyorum. "Bana neden yardım ettin?"

Bu en azından bir kez daha ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Son derece koyu renk gözleri kısılıyor. "Bana birini hatırlatıyorsun." Sanki bir şey duymuş gibi etrafına bakıyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Biz mi?"

Çenesi titriyor ve bana ters ters bakıyor. "Tabii köşedeki ceset yığınına açıklamak istemiyorsan. Ya da Dük'ün diğer adamlarının seni bulmasını ve müstakbel gelinini kirlettiğin için taşaklarından asmasını bekleyebilirsin."

Dönüp hızla ters yönde ilerliyor ve beni ona yetişmek için koşmaya zorluyor. Ne kadar korkutucu olsa da haklı; bu iki sonuç da bana hiç cazip gelmiyor. Yan gözle ona bakıyorum. Çenesi sabit ve beni hem şaşırtan hem de güven veren bir amaçla adım atıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Whitechapel'deki lojmanıma." Cevabı kabadır.

"Whitechapel mı?" Alay ediyorum, şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Duruyor ve bana dönüyor, kalın kara kaşlarını eğlenerek ya da küçümseyerek kaldırıyor. Bunu söylemek zor. "Onaylamıyor musun?"

Omuz silktim. "Sizin gibi bir beyefendinin kalmasını bekleyeceğim türden bir yer değil, Bay ...?" Duraksıyorum, adını bekliyorum.

"Benim bir centilmen olduğumu sana düşündüren nedir, Alastair?" Sesi şimdi alçak ve tehlikeli ve omurgamın tabanında buz gibi korku dalları dolaşıyor. Beni parçalara ayırmak isteyen adamlardan kurtarmış olabilir, ama tehlikeli bir durumu başka bir durumla takas ettiğim hissine engel olamıyorum.

Yine de çenemi eğiyorum. "Bir beyefendi gibi giyiniyorsun."

Sert bir kahkaha attı. "İngilizler bir erkeğin ne giydiğine çok önem veriyor." Uzanıp işaret parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, dokunuşu ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Uzaklaşma isteğime rağmen, onun dikkatli bakışları karşısında kendimi olduğum yerde sabitlenmiş buluyorum. "Bir erkeğin karakteri onun statüsünü -ya da statüsüzlüğünü- göstermez mi? -Bir beyefendi olarak mı?"

İçinde bulunduğum durumun belirsizliğine rağmen bir kahkaha atıyorum. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman bir daha iyi bir şey olarak görülmezdim. "Kimsin sen?"

"Benim adım Alexandros. Ama siz bana Efendi ya da Üstat diyebilirsiniz, hangisini tercih ederseniz."

Birine böyle bir unvanla hitap etme fikrinden çekiniyorum. Babam bile bende bu tür bir saygı uyandırmaz. Ve bu yabancı hayatımı kurtarmış olabilir ama saygımı kazanmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Dudağı yarı gülümseme yarı alay şeklinde kıvrılıyor ve eliyle çenemi kavıyor. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak başımı sallıyorum, ama o acayip derecede güçlü. "Hiçbir efendiye hizmet etmiyorum ve kimsenin önünde eğilmiyorum." Öfke derimin altında karıncalanmaya başladığında cevabımı hırıldayarak veriyorum.

"Önümde eğilmene gerek yok, genç yavru." Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve işte o zaman parıltısını görüyorum-

Dehşet kalbimin etrafını bir mengene gibi sarıyor ve tüm nefesim bedenimden çekiliyor. Bunlar diş mi?

"Ama diz çökeceksin." Çenemi daha sert sıkıyor ve beni ayaklarının dibinde diz çökmeye zorlayana kadar aşağı itiyor.

"Sen de kimsin be?" Kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Her şey sana bağlı, Alastair."

Nedense bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ama kendimi soruyu sormaktan alıkoyamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben senin sonun olacağım..." Dudaklarını yalıyor. "Ya da kurtuluşun. Kesin ölüm ya da ölümsüzlük. Hangisi olacak?"

Katrandan daha koyu olan gözlerine bakıyorum ve başka tarafa bakamıyorum. Ben bana bakan hiçlik uçurumuna düşmekten korkarken bile o beni orada, sabit bir şekilde tutuyor. Ben birçok şeyim, en önemlisi de hayatta kalan biriyim. Bu yüzden ona mümkün olan tek cevabı veriyorum. "Kurtuluşum."

Bir kurdun dişlerinden daha keskin olan dişlerini bir kez daha gösteriyor ve gülümsüyor. "Bunu söylemeni umuyordum."

Bölüm

İki

ALASTAIR (AXL)

Yanıyorum. Kanım damarlarımda kaynarken derim yanıyor. Daha önce yakalanıp alev alev yanan bir ateşe mi atıldım? Hayır. *O* beni buldu. *O* adamları öldürdü. Sonra o... Bedenim şiddetli sarsıntılarla sarsıldı. Zevk vardı. Beyaz ateşli, ruhu onaylayan, hayatı değiştiren coşku. Bir adamı dizlerinin üstüne çöktüren türden.

Başımı sallıyorum, kemiklerimi sızlatan acı kulaklarımdan akarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Daha önce buna uzaktan yakından benzer bir şey yaşamamıştım ve acıya yabancı değilim, kullanacak yaşa gelmeden önce yetişkin erkeklerin bile dayanamayacağı türden dayaklara katlanmıştım. Ama bu farklı. Kesinlikle bu cehennem. Kendini beğenmiş rahibin her Pazar sabahı kutsal kitaplarına sarılarak bahsettiği. Ateş ve Kükürt ve ıstırap.

Ses çıkarmayan bir çığlıkla ağzım açık kalıyor ve derimden milyonlarca alevli iğne geçerken bedenimin kendi içinde büküldüğünü hissediyorum.

Ve sonra boşluk ve ıstıraptan başka bir şey yok. Sonsuz sefaletle dolu sonsuz bir boşluk ve ben ölmüş olmam gerektiğinden eminim. Tüm dünyevi günahlarımın cezası bu olmalı.

ACI GEÇTİ, geride sadece vücudumun her hücresine işlemiş bir yanma izi kaldı. Ancak, dayanılmaz acının yerini bir açlık, hatta susuzluk aldı. Yirmi dört yıl boyunca hiç yaşamadığım bir açlık. Hayatta kalmak için ölümlülerin yiyecek bulma ihtiyacından değil, hayvani bir yeme ihtiyacından kaynaklanıyor. Gözlerim odayı ateşli bir parıltıyla yıkayan turuncu lamba ışığına uyum sağlarken gözlerimi kırıştırıyorum - mükemmel bir uyum

Cehenneme inmediğimden tam olarak emin değilim. Beni buraya getiren adamın Lucifer'in ta kendisi olmadığından da emin değilim. Ama eğer gözlerimin önünde beliren sahne cehennemse, o zaman Tanrı'yı ve tüm cennetleri reddediyorum, çünkü bu şimdiye kadar tanık olduğum en ahlaksız ama erotik manzara olabilir.

Dört direkli bir yatağın ortasında diz çökmüş durumda ve etrafı üç çıplak kadınla çevrili, ama ilk dikkatimi çeken, lamba ışığında göz kamaştıran ince bir ter pırıltısıyla kaplı vücudu. Her santimi o kadar sert hatlara sahip ki, en iyi mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Gür siyah saçlı bir kadın önünde dört ayak diz çökmüş, adam bir hayvan gibi içine girdikçe sırtı zevkten kamburlaşıyor ve ağzından inilti dökülüyor. Boştaki eliyle bir başkasını boğazından tutuyor, ağzı boynuna gömülüyor ve kan köprücük kemiğinden aşağıya, göğsüne akarken onu besliyor. Dudaklarımı yalıyor ve göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Ama bu benden değil, içimde doymak için yanıp tutuşan yeni ve tuhaf bir canavardan geliyor.

Kan kokusu duyularıma hücum ediyor, bakırımsı tang aniden şimdiye kadar deneyimleme zevkine eriştiğim en baş döndürücü aroma. Adamın kanını içtiği kadın da sınırsız bir coşkuyla inliyor. Üçüncü kadın yatakta yatıyor, altın sarısı saçları yastığın üzerinde dağılmış ve gözleri kapalı. Geniş göğsünün kabarması ve yüzündeki memnun gülümseme olmasa öldüğünü düşüneceğim. Uyluklarının iç kısmına kan bulaşmış ve kendini örtmek ya da temizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Yataktan sıçrayıp çömelme pozisyonuna geçiyorum, tarla faresine saldırmaya hazır bir kedi gibi dikiliyorum. Kalbim göğsümden düzensiz bir ritimle atarken kanım kulaklarımın içinde öyle yüksek sesle çarpıyor ki başım dönüyor. Hırlıyorum ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Etime değen keskin ısırık beni şaşırtıyor ama susuzluktan bunu düşünemeyecek kadar vahşiyim. Gözlerim yatakta yüzüstü yatan sarışına kilitleniyor - daha doğrusu, kalçalarına bulaşan ve havayı koklamama neden olan zengin, yapışkan kırmızı maddeye.

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum, beni böylesine etkisi altına alan bu yakıcı ihtiyacı gidermek için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum ama bir şey beni hareket etmekten alıkoyuyor. Yine de çaresizliğim *onun* dikkatini çekmiş olmalı çünkü kadınla ziyafet çekmeyi bırakıp bana odaklanıyor. Dudaklarından bir damla kan yalıyor ve ben bu tür canavarları duymak için çok küçükken babamın bana anlattığı vampir hikayelerini hatırlıyorum. Yaratıklar

gölgelerde yaşar ve ölümlü insanların kanıyla beslenirler. Ama onların gerçek oldukları ve korkunç bir peri masalı olmadıkları hiç aklıma gelmemiştir.

Şimdiye kadar.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, tatmak için sabırsızlanıyorum. O böyle biri mi?

Beni yaptığı şey

Ne?

Başını sarışına doğru salladı. "Evangeline ile tanışın. Onu senin için sen, Alastair."

Gözlerim açgözlülükle vücudunu tarıyor. Dolgun göğüslerinin kıvrımlarını, alt karnının hafif yuvarlak kabarıklığını, kalın kalçalarını. Kanının yoğun ve hızlı aktığını bildiğim kasıklarındaki çırpınan nabızı. Ama hareket edemiyorum, içimi yakıp kavuran ateşin sonunu getiremiyorum.

Ağzının köşesi sırtarak kalkıyor. "Beslenebilirsin."

Sanki sözleri hayali bir tasmayı koparmış gibi. Artık bir köpek gibi zincirlenmiş değilim, yatağın üzerine sıçıyorum, tek bir akıcı hareketle odanın diğer ucuna gidiyorum. Üstüne atlıyorum ve o da çığlık atıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve elleri beni itmek için uzanıyor. Tırmalıyor ve ben de çaresizce derisini yüzme için dişlerimi gıcırdatıyorum.

Evangeline çığlık atıyor. Sonra anlamadığım bir dilde yumuşak ve yatıştırıcı bir şeyler söylüyor. Kesinlikle İngilizce değil, ama her ne ise, onu sakinleştiriyor. Uzun kara kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor ve kalçalarını iyice açarak aralarına girmeme izin veriyor. Başka bir durumda, onun yumuşak, şehvetli bedeninin benimkine bu kadar kolay boyun eğmesinden biraz zevk alırdım ama çok açım. Bunun yerine, nabzının en güçlü attığı yere, boğazına doğru bir hamle yapıyorum. Ne kadar deli olduğumu ve yaptığının ne kadar yanlış olduğunu umursamadan, tatmin edici bir patlamayla teslim olana kadar dişlerimi onun olgun etine geçiriyorum.

Kalın, bakırımsı tatlı kanı dilimin üzerine akıyor, dişlerimi ve ağzımı kaplıyor ve kesinlikle hayatım boyunca tattığım en sarhoş edici ve lezzetli madde. Çenelerim daha sıkı kenetleniyor ve daha sert emiyorum. Muhtaç küçük bir fahişe gibi inliyor ve sızlanıyor. Sikim zonkluyor, daha önce hiç hissetmediğim kadar sert. Kanı vücudumda hızla akıyor, beni öyle bir güç ve canlılıkla dolduruyor ki, eğer isteseydim onu kesinlikle lime lime edebilirdim.

Dişlerimi boynundan çekiyorum ve dudaklarımda kalan kanı yalayarak ona bakıyorum. Onunla işim henüz bitmedi. Arzuladığım çok daha fazlası var. İçimden geçen ham güçle göğsümü dövmek isteyerek kükrüyorum.

Göğsü kabarıyor ve bir kez daha inliyor, korkuyla değil, ahlaksız bir arzuyla. Onu tamamen yutmak üzereymişim gibi görünmem gerekirken neden bunu istiyor? Ondan ne kadar almış olursam olayım, bu susuzluğu gidermeye yetmiyor.

Bakışlarımın onun uysal ve istekli vücudunda dolaşmasına izin veriyorum. Uyluklarının arasındaki boşluğa, tatlı amcığının sularıyla parladığı yere kadar. İşaret parmağımı sırlıslıkla etinde gezdiriyorum ve titriyor. "Daha ister misin, küçük fingirdek?"

Başını sallıyor, nefesi kesiliyor.

"Acıtacağımı bildiğin halde mi?"

"Evet. Lütfen." Gözlerindeki yalvarış sesindekiyle eşleşiyor, ama bunu istemese bile, yapmak üzere olduğum şeyden beni alıkoyamaz.

Aceleyle, ağrıyan şaftımı pantolonumun sınırlarından kurtarıyorum ve sonra sırlıslıkla ıslak amına giriyorum, ıslaklığına rağmen onu sıkı bulduğumda rahatlamayla inliyorum. O kadar sıkı ki, kabzasına kadar sokmak için iki hamle yapmam gerekti.

"Bakir kanının tadı daha bir tatlı," diyor Alexandros, sesi derin ve çakıllı.

Ona tekrar bakıyorum, ben çekip tekrar içine girerken güzel gözleri kafasının içinde dönüyor. "Bakire mi?"

Gülüyor ama sesinde hiç mizah yok. "Ben onu almadan önce sadece bir saat önceydi, evet. Ancak kanı birkaç saat daha aynı tatlılıkta kalacak."

Ona döndüm ve sırttım. "Teşekkür ederim, efendim."

Bana başıyla veriyor ve "Besle" diye emrediyor.

Ön kollarımın üzerine düşüp bedenini yatağa bastırıyorum. Yumuşak teni benimkine yapışıyor ve onu tekrar ısırarak hayat veren kanının bir kez daha ağzıma dolmasına izin veriyorum. Başımı sallayıp boğazının her tarafını parçalamak istiyorum ama kafamın içinde *onun* sesini duyuyorum.

Daha fazlasını istediğini biliyorum, ama onu ne kadar uzun süre hayatta tutarsan, ondan o kadar uzun süre beslenebileceksin, Alastair.

Neden düşüncelerimi dile getiriyormuş gibi onu duyabildiğimi bilmiyorum, ama bu yanlış hissettirmiyor. Sanki oraya aitmiş gibi.

Onu özellikle senin için seçtim. Dük'ün nişanlısını andırıyor, değil mi?

Ah, Lynette. Sanırım onda da benzer bir hava var. Ama bunun amı çok daha sıkı. Kokusu çok daha tatlı. Uyarısına kulak verdim ve etini yırtmadım.

Hatta onu evcil hayvan olarak tutmanıza bile izin verebilirim... en azından ben ondan bıkana kadar.

Evcil hayvan mı? Yani ondan beslenebilecek ve onu istediğim zaman ve istediğim yerde becerebilecek miyim? Bu fikir bile beni heyecanlandırıyor ve şah damarını ağgözlülükle emerken onu yatağa çiviliyorum, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun yükselişin peşine düşüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, onun zevkini hiç umursamadan içine girmekten başka bir şey yapmadığım için, benden önce boşalıyor, am kasları tüm uzunluğumun etrafında sıkıca sıkışırken adımı haykırıyor. Başım dönüyor ve gözlerim yuvarlanıyor, çünkü kendimi unutmaya çok yakınım. Çekilmeye başlıyorum, tatlı göğüslerinin üzerine boşalmaya hazırım, ama onun sesi beni durduruyor.

Gerek yok, Alastair. Onu çocukla bırakma riskin yok.

Sorgulayacak ya da tartışacak aklım yoktu. Şehvet ve açlıktan kör olmuş bir halde, kalçalarımı sallayarak ve kendimi içine boşaltarak, ilk kez bir kadının rahmini tohumlarımla doldurarak ona daha sert bir şekilde sokuluyorum. Bu hem coşku verici hem de bağımlılık yapıcı ve ben doymamıştım. Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yeni efendime dönüyorum. Efendime. Dişlerini boynuma geçirliğini hatırladığımda bir başka kör edici coşku dalgası üzerime çöküyor. Bu duygu öylesine eşsiz ve olağandışı bir güce sahip ki, ruhuma kalıcı olarak kazınmış bir damga gibi kalıcı bir etki bıraktığından eminim. Ama o ana dair başka bir şey daha hatırlıyorum. Bedenimden aldığı hazzın unutkanlığı içinde kendimi kaybederken bir şey oldu. Yakıcı, acı veren, et eriten bir acı. Hatırladıkça kalbim sıkışıyor.

Parmak uçlarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve beni anılarımdan alıp günümüze geri getiriyor. Bu odaya. Onunla daha önce başka biriyle hiç hissetmediğim bir bağ kuruyorum, sanki kalbi göğsümün içinde atıyor.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip başımı geriye çekiyor, kara gözleri hınzır bir niyetle parlıyor. "Hâlâ aç mısın?"

Dudaklarımdan vahşi bir hırıltı dökülüyor. Kana açım. Onun içinde yıkanmak istiyorum. İçinde boğulmak.

Yatakta diz çökmüş kadının arkasına bir tokat atıyor ve bitmiş sikini kadından çekerek kadının balın yanında bir yığın haline gelmesine izin veriyor-

saçlı güzelliğin ırzına geçtim. Ancak, elini üçüncü kadının saçlarında tutuyor, sahiplenici ve yine de bir şekilde şefkatli. Kadın ona hayranlıkla bakıyor. "Bu kana susamışlık. Yakında geçer."

Kan tutkusu mu? Tanrı aşkına bu da ne? Sanki herkes anlamını biliyormuş gibi bu kelimeyi büyük bir güvenle söylüyor. Bu doyumsuz susuzluğu tanımlayan isim bu mu? Kalçalarının arasında yatan kadına başını sallıyor. "Sen de Scarlet'ten beslenebilirsin."

İznini aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden hâlâ sert olan sikimi altımdaki kadından çekip onun yanındaki kadına dalıyorum. Alexandros yolumdan çekiliyor, görünüşe göre şimdilik kollarında kalan kadınla yetiniyor. Dizimi Scarlet'in kalçalarının arasına sokuyorum ve uzun koyu buklelerini geriye çekip dekoltesinin kanla yapış yapış olmuş zeytin tenini ortaya çıkarırken onları ayırıyorum. Kokusu üzerime siniyor. Hastalıklı derecede tatlı ama sarhoş edici.

Yeni dişlerimi boynuna batırmadan hemen önce sikimi onun salgısıyla dolan dar kanalının içine sokuyorum. İnliyor, iç duvarları beni kavırıyor. Ve onu becerirken besleniyorum. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar canlı ya da güçlü hissetmemiştim. Yenilmez. Biri göğsüme bıçak saplasa, hayatta kalacağıma eminim.

Bölüm
Üç
ALASTAIR (AXL)

Temizlenmiş ve ateşten hâlâ sıcak olan kendi giysilerimi giydikten sonra Alexandros'un kol düğmelerini takmasını izliyorum. Geçtiğimiz geceyi ve günü birlikte geçirdiğimiz üç kadın, yaptığımız ahlaksızca şeylerin hiçbiri için ikimize karşı herhangi bir kötü niyet besliyor gibi görünmüyorlar. Defalarca ısırdıklarına dair herhangi bir fiziksel işaret de taşıyorlar. Aslında ikimize de, ama özellikle ona, dizginlenemez bir hayranlıkla bakıyorlar.

"Ne zaman döneceksiniz lordum?" Kira soruyor, koyu renk kirpikleri pembe yanaklarında dalgalanıyor. En çok tercih ettiği esmer, yatağın üzerinde diz çökmüş, çıplak ve benim ve diğer iki kadının önünde soyunmuş halinden rahatsız olmamış gibi görünüyor. Dikkatini ona yöneltmeden önce bana nazlı bir gülümseme gönderiyor.

Eliyle onun çenesini kavrar. "Günün ilk ışıklarıyla belki. Genç Alastair ve benim Amerika'ya gitmeden önce halletmemiz gereken birkaç iş var."

Başımı eğdim, yanlış duyduğuma emindim. "Amerika mı?" İngiltere dışındaki dünyayı pek tanımıyorum ama Amerika'nın diğer tarafta olduğunu ve gemiyle altı haftada ulaşılabilirdiğini biliyorum.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Konuşacak çok şeyimiz var. Gelin." Paltosunu kaptığı gibi kapıya yöneldi; kadınlar onun gidişine iç geçirirken ben de ona yetişmek için acele ediyordum. Ancak, benden çok daha hızlı hareket ettiğim dikkatimden kaçmıyor... Bu yabancıyla ilk karşılaşmamın üzerinden kaç gün geçtiğine dair hiçbir fikrim yok, çünkü güneşin tek bir doğuşundan çok daha uzun bir süre baygın kaldığımdan eminim.

Misafirhanenin kapısını açıyor ve soğuk gece havası hemen yüzüme çarpıyor, ama acı soğuğu her zamanki kadar sert hissetmiyorum. Ve son sekiz saatimi geçirdiğim için kaslarımda herhangi bir sertlik hissetmiyorum.

Lanet olsun. Boynumu çatlayana kadar döndürüyorum, kemiklerime öyle bir tedirginlik yayılıyor ki omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bu adamın hayatımı kurtardığını biliyorum. Bana teklif ettiği şey neydi? Ölümü mü yoksa kurtuluşu mu? Açıkçası ben ikincisini seçtim ama bu ona hiçbir şekilde borçlu olduğum anlamına gelmiyor. Ama içten içe, bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyorum.

Kalabalık caddeye doğru adım atıyor, ben de onu takip ediyorum. "Amerika mı?" Bir kez daha soruyorum.

Bana bakmadan başını salladı. "İki gün içinde bir gemiye bineceğiz."

"Ama..." Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor, sorulmak için yalvarıyor ama hangisinin en uygun olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Birçok sorunuz olduğunun farkındayım, Alastair. Öyleyse sor," diyor, ses tonu da tavrı kadar kaba.

"Ya Amerika'ya gitmek istemezsem?"

"Burada senin için ne kaldı?"

Dudaklarımı büzüyorum. Haklı. Benim onlardan nefret ettiğim kadar ailem de benden nefret ediyor. Çok az arkadaşım var, en azından güvenilebileceğim kimse yok. Ve ben böyle olmasını tercih ediyorum. Tanıdıklarımı sıradan tutmamın bir nedeni var. Bu şekilde her şey çok daha kolay. Kimse yakınlaşmazsa, kimse sana zarar veremez.

"Nerelisin sen?"

Yan gözle bana bakıyor ama yüzü okunmuyor ve sorumdan rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum. "Amerika."

"Aslını kastediyorum. Aksanın ..."

"Yunan." Cevabını yapıştırır.

Üst dişlerimi emiyorum ve bu gece için niyetinin ne olduğundan habersiz, karanlık sokaklarda onu takip etmeye devam ediyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Şimdi tüm dikkatini bana veriyor. "Gitmeden önce genç Lynette'i görmek isteyebileceğini düşündüm." Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Lynette'in esnek vücudunu ve ondan kopardığım vahşi iniltileri hatırlayınca sikim sertleşiyor ama ona sevgim buraya kadar. "Pek sayılmaz."

Gülüyor ama içinde eğlence yok. Onun yerine, beni ürperten karanlık ve tehlikeli bir ses. "Bir tanıdığım Dük'ün adamlarından birinin kaçtığını söyledi. Dük ile on kişi gücünde, jilet gibi dişleri ve bıçak gibi pençeleri olan bir adam hakkında konuşuyor." O

parmaklarını inceliyor, ben de aynısını yapıyorum. Düzgün kesilmiş tırnakları bu iddiaların sonuncusuyla çelişiyor, ancak ilk ikisine de sahip olduğunu doğrulayabilirim.

"Yani biz...?"

"Bu tür düşüncelerin yayılmasına bir son vereceğiz, Alastair." Tüm dikkatini bana verdi. "Ve sonra kalan tüm sorularınızı cevaplayacağım."

Gırtlığıma kadar yükselen korkuyu yutuyorum ve başka seçeneğim olmadığı için dükü ve onun gevşek dilli piyadesini bulma görevinde onunla birlikte devam ediyorum.

Dükün evine beklediğimden çok daha çabuk vardık. Alexandros çoğu erkeğin son sürat koştuğu hızda yürüyor ve bu gece ona çok az çabayla ayak uydurdum. Bana hizmetkârların girişine kadar rehberlik etti ve fark edilmeden içeri girmeyi başardık.

Lynette'in iniltileri kulaklarımı tırmalıyor ama bunlar kulaklarımın aşına olduğu sesler değil. Zevk dolu değil. Hayır, bunlar tamamen başka bir şey.

Alexandros koridorda yürüyor ve salona açıldığını tahmin ettiğim bir kapının önünde durmadan önce başıyla beni takip etmemi işaret ediyor.

"Tanrı aşkına-" Yaklaşan muhafızın sesi Alexandros'un soluk borusunu sıkan eliyle kesiliyor. Bileğine hızlı bir fiske vuruyor ve belirgin bir çıt sesi duyuyorum. Bir saniye sonra adam yere düşüyor. Köpek dişlerim sivri dişlere dönüşüyor, tanıdık olmayan ağrı beni çenemi avucumla kavramaya zorluyor.

"Kan tutkunu birazdan doyurabilirsin," diyor Alexandros, sesi sakın ve kararlı. "Şimdilik tetikte ol."

". Lynette'in çığlıkları kapalı kapının arkasından duyuluyor.

Alexandros odaya daldı. Kapının yanında nöbet tutan iki adam bize yaklaşıyor ve ben daha gözümü kırpamadan birinin boğazını dişleriyle parçalıyor, diğerini ise tüy kadar hafifmiş gibi gömleğinin yakasından tutup havaya kaldırıyor.

Lynette çığlık atıyor ve tüm dikkatimi ona, yırtık eteklerine ve benekli tenine çekiyor. Benim küçük şeftalim, morarmış ve hırpalanmış. Dük onun üzerinde yükseliyor, öfke ve kızgınlıkla titriyor, sonra dikkati kapıdaki kargaşaya yöneliyor. Alexandros dişlerini ikinci muhafızın gırtlığına geçirmiş durumda ve içimde kafese kapatılmış olan canavar dışarı çıkmak için hırlıyor ve titriyor.

Havadaki kan kokusu dudaklarımı yalıyor, tatmak için yanıp tutuşuyorum. Alexandros adamı bana doğru fırlattığında, onu yakalamam ve dişlerimi boğazının hassas etine geçirmem bir saniye bile sürmüyor. Kanından kıpkırmızı bir nehir gırtlığımdan aşağı yuvarlanırken içimden rahatlama ve derin bir memnuniyet akıyor. Kalbi yavaşlayıp sonunda durana kadar sert ve hızlı bir şekilde emiyorum.

Dikkatimi çeken tek şey, dişlerimi onun derisinden ayırmaya zorlayan başka bir çılgılık. Alexandros dükü boynundan tutup havaya kaldırırken Lynette'in eteklerini tutup şöminenin yanına sinmiş olduğu yere bakıyorum.

"Uşağınız nerede?" diye soruyor, sesi çok soğuk ve dükü bir bez bebek gibi sallamasıyla tamamen çelişkili.

"Ne uşağı?" Dük, yüzü her geçen saniye daha da koyu bir mor renge bürünerek sığıyor.

"Size bıçak gibi pençeleri olan adamdan bahseden kişi." Dükün boğazını daha sıkı sıkar. "Bunlar sana bıçak gibi mi geliyor?" Kara bir kahkaha atar ve sorusunu tekrarlar. "Nerede o?"

Dük'ün gözleri ayaklarımın dibindeki cesede kaydı. "Bu ."

Alexandros usulca mırıldanıyor, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Kurbanını serbest bırakır ve dük bir topun içine kıvrılıp ölmek üzere olan bir köpek gibi inler - hayır, daha çok bir fareye benzer. "Görünüşe göre bu on kişilik güce sahip adamın korkunç eylemlerini anlatacak sadece iki tanığımız kaldı, değil mi?" diye soruyor gözleri Lynette'in üzerinde gezinirken.

"Tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum." Başını sallıyor ve ağzından taze bir kan damlıyor. Kaslarım geriliyor, bedenim kendini ona doğru fırlatıp ziyafet çekmeye hazır, ama Alexandros elini uzatıyor ve ben hemen hareketsiz kalıyorum. Sanki ona itaat etmek için yaratılmış gibiyim.

Çömeliş onunla yüz yüze gelir. Sızlanan dükü görmezden gelen Alexandros, kızın bir tutam saçını parmaklarının arasında kıvrıyor. "Peki sana neden inanayım, küçük Lynette?" diye soruyor, sesi şimdi en zengin koyu pekmez gibi derin ve pürüzsüz. Adamla ilgili diğer her şey tehlikeli bir niyetle damlasa bile paradoksal bir şekilde yatıştırıcı.

Onun gözlerinin içine bakar. "Sen benim hayatımı kurtardın. O gidiyordu ..." Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenene kadar onun yanından bakıyor ve bana yalvarıyor. "Alastair, ona bana güvenebileceğini söyle."

Alexandros bana dönüyor, dudaklarında hınzır bir sırıtma dans ediyor. "Davanı savunmak için Alastair'e mi güveniyorsun, çocuğum? O kadar az şeye sahip olan

Ben onu şimdiki haline getirmeden önce bile onda insanlık var mıydı?" Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve bana dik dik bakarak cevabımı bekliyor.

Ama kafamda bir sürü soru dönüyor. O ne demek istiyor? Beni ne yaptı? Merakım sadece açlığımdan daha ağır basıyor. Her geçen saniye daha da güçlenen ve aciliyet kazanan kana susamışlığım. Düşünebildiğim ve hissedebildiğim tek şey olana kadar. Her şeyi tüketiyor. Sıcak, şiddetli ve talepkar.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve "Bana ne yaptınız?" diye kükrüyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve aldığım her acı dolu nefeste göğsüm kabarıyor.

Bir saniye içinde önümde durdu, sıcak nefesi saçlarımı karıştırdı. "Sana kurtuluş verdim, Alastair. Güç." Başını yaklaştırıyor ve kan kokusuyla tatlanan nefesi kulağımın üzerinde tozlanıyor. "Sana ölümsüzlük verdim."

Ellerimi yüzümden indirerek ona bakıyorum ve gözlerinin ateş gibi karanlık kömürleri beni içine çekiyor, ta ki ben onların uçurumuna düşene kadar. İçimdeki azgın canavar bir anlığına yatışıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak bir nefes çekiyorum.

"Beslenmelisin, Alastair." Arkasından Lynette ve düke bakıyor. Hızla atan iki kalp, damarlarında dolaşan lezzetli ambrosia ile beni baştan çıkarıyor. "Ama akıllıca seç, çünkü canavarın bu gece tamamen doyurulmalı."

Lynette'e bakıyorum, güzel yüzü şimdi mor ve menekşe renginde, koyu morluk boynuna doğru kayıyor ve orada parmak gibi parçalanıyor. Ağzından sızmaya devam eden kan köprücük kemiğine doğru damlıyor. Tatlı, tatlı Lynette. Gözlerim aşağıya kayıyor. Kabarik göğüsleri yırtık korsesinden dışarı fırlıyor. Etekleri, uyluklarının solgun etini gölgeleyen daha şiddetli mor izleri ortaya çıkaracak kadar parçalanmış. Dükten daha tatlı olduğu kesin.

Dük. Hâlâ şişko bir sansar gibi yerde sinmiş yatıyor. Havayı kokluyorum. Kanı yeterince çekici kokuyor, gerçi şu anda herhangi birinin kokacağından eminim. Ve onun iki katı büyüklüğünde, damarları ve atardamarları onunkilerden daha uzun ve kalın. Başını kıvrıldığı yerden kaldırıyor ve bana göz . "Sana para vereceğim. Bir unvan. Ne istersen. Alastair?" Yalvarırcasına adımı söylüyor.

Ne zamandır böyle şeylere imreniyorum. Bir beyefendinin gerçek zenginliği. Kadınları kovalamakla birlikte, bu benim hayatımın tek tutkusu oldu. Birine

Zengin bir Londralı beyefendinin tüm ziynetleriyle babamın evine dönmek ve ona ve çürümüş anneme değerli olduğumu kanıtlamak için bir gün. Önemli biri olduğumu.

Dük Welsby elini uzatıyor. Yalvarıyor. Bir an bana ulaştığından emin görünüyor. Teklif ettiği şey için her şeyimi vereceğimden emin. Ama onunla daha önce karşılaştığım tüm durumlarda yüzündeki küçümsemeyi göremiyorum. Sanki bir hiçmişim gibi bana tepeden baktığı zamanları.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle Alexandros'u kenara itip düke doğru hamle yaptım ve onu gömleğinin arkasından tutup havaya kaldırdım.

"Alastair, çöz beni. Lütfen-" İtirazları, dişlerimi gırtlığına geçirip etinden bir parça kopardığımda boğuk bir gürleme sesiyle kesiliyor. Açık yaradan zengin, bakırımsı, sarhoş edici kan fişkırıyor ve tek bir damlasının bile boşa gitmesine izin vermeden aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kana kana içiyorum. İçgüdüsel olarak bir an mücadele ediyor; ancak gücü benim yeni keşfettiğim kudretimle boy ölçüşemiyor. Şişman bedeninin gevşemesi belki bir dakika sürüyor.

Onunla birlikte yere düşüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ziyafet çekerken onu kollarımın arasına alıyorum. Kalbi durduktan sonra bile beslenmeye devam ediyorum. Kan artık vücuduna pompalanmıyor ve ben daha derin daha sert ısırarak zorunda kalıyorum, tatlı nektarının tamamını ağzıma çekiyorum.

Lynette'in çılgılığı beni bir kez daha transımdan çıkarıyor. Onu Alexandros'un kollarında görmek için başımı kaldırıyorum ve dudaklarımda kalan kanı yalarken vahşi bir hırıltı çıkarıyorum. Onu kendine yakın tutuyor, sırtı göğsüne dönük, titriyor.

Canavarım Edmund'dan alabileceği her şeyi aldı, ama hâlâ tam olarak doymuş değil. "Ona unutturabilirim, Alastair," diyor Alexandros, dişlerini onun boynunda gezdirerek. "Bir ısırık ve bu geceye dair hiçbir şey hatırlamayacak."

Gözlerim seğiriyor. Hala çürükleri ve izleri olacak. Burada Dük'ün evinde, Dük ve ölü uşaklarıyla uyanacak.

"Onu yatağına geri götürebiliriz."

Gözyaşları güzel yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve ben yaklaşıyorum. Mavi gözleri merhamet etmem için yalvarıyor. Böyle bir şey yapabilir miyim? O haklı mı? İçimde hiç insanlık kaldı mı? Hiç mi? Çok uzun zamandır yok. Bu dünyada sevdiğim tek ruh, zalim babamızın ellerinde katledildiğinde onu da beraberinde götürdüğünden beri yok. Gözlerimi kapatıyorum ve Frederik'in saman sarısı saçlarını ve parlak mavi gözlerini görüyorum. Eğer konsantre olursam

Bazen onun kahkahalarını hatırlıyorum. Kulaklarımı nasıl doldururdu, en karanlık günlerde dünyamı nasıl aydınlatırdı.

"Alastair," diye bir kez daha yalvarıyor.

Daha düşünmeden, elimi onun ince boynuna dolanmış ve dişlerimi oradaki hassas ete geçirmiş buluyorum. Tatlı, tatlı Lynette. Tadı hatırladığım kadar güzel.

Lynette'in yatağında , onu uyurken hayranlıkla izliyorum. "Nasıl hiç izi yok? Isırık ya da çürük yok mu?"

Alexandros burnundan bir nefes çekiyor. "Onunla beslenirken dilini dişlerinle kesmeni söylediğimi hatırlıyor musun?"

Birkaç saat önce onun kanını içerken yaşadığım baş döndürücü heyecan aklıma geliyor, damarlarımı ateş ve coşkuyla aydınlatıyor. Onunla beslenmek dükten ve hatta Alexandros'un yatağındaki kadınlardan farklıydı. Çok daha az çılgıncaydı. Açlıktan ziyade arzudan kaynaklanıyordu ve daha önce hiç yaşamadığım kadar yüksekti. Bana neden böyle bir emir verdiğini soramayacak kadar ileri gitmişim ve sadece itaat ettim. "Hatırlıyorum."

"Tükürüğümüz ısırık izlerini iyileştirmek için yeterlidir, ancak kanımız..." Üst dudağını emiyor. "Kanımız her türlü yarayı iyileştirebilir. Eğer Lynette'e çektiği çileyi unutturacaksak, dük ve adamlarının açtığı yaraları da iyileştirmemiz yerinde olur."

Güzel pembe dudakları açık ve yumuşak, sabit nefesleri odayı dolduruyor. "Yani hiçbirini hatırlamayacak mı?"

"Son dört gündür hiçbir şey yok. Aynı nezaketi babasına da gösterdim. Böylece tanıştığımız gece ikinizin birlikte olduğunu kimse hatırlamayacak."

Tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun? Onlara bu kadar çok şeyi unutturmayı?"

Sıradan bir omuz silkme öneriyor. "Bu bir hediye."

Bu adamla tanıştığımndan beri olan her şey kafamı göldeki bir tavuktan daha fazla karıştırdı. "Seninle tanışalı dört gün mü oldu?"

Başını sallıyor.

Hay sikeyim! Biraz zaman geçtiğini biliyordum ama hayatımın üç tam gününü kaybettiğimi bilmiyordum. Şu anda kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece *biri* olmak isteyen biri için, hiç kimse olmak sinir bozucu.

Alexandros önümde duruyor, dizleri dizlerime değiyor. "Kim olmak istiyorsan o olabilirsin, Alastair Thorne."

O nasıl ...? Bunun bir önemi yok. Zamanla cevabını öğreneceğimden hiç şüphem olmayan bir başka soru. "Alastair olmak istemiyorum." Bu isimden hep nefret etmişimdir.

Yumuşakça mırıldanıyor. "O zaman kim olmak istiyorsun?"

Her zaman olmak istediğim kişi. "Eşsiz biri. Farklı.

Adı asla unutulmayacak biri."

Gözleri yüzümde kısılıyor ve bir süre dikkatle bana bakıyor.

Beni değerlendiriyor. "Axl."

Axl mı? Bu kelimenin bir isim olarak söylendiğini hiç duymamıştım. Ama bana uyuyor, sanki özel dikim bir palto deniyormuşum gibi. Başımı salladım. "Hoşuma gitti."

"O zaman bundan böyle Axl Thorne olacaksın."

"Peki ya sen? Sana gerçekten efendi dememi beklemiyorsundur herhalde. Ya da efendim. Yani, ben babama bile efendim demem."

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Çünkü babana saygı duymuyorsun Axl."

Beni orada yakaladı. "Doğru, ama de."

Düşünürken yaptığını çoktan öğrendiğim şekilde dudağını emiyor. "Bana Profesör diyebilirsin."

Bunu bir an bile beklemiyordum ama efendilikten daha iyi bir alternatif. "Profesör müsünüz?"

"Evet. Amerika'da prestijli bir üniversitede."

Ah, Amerika. Odadaki diğer fillerden biri. "Ve benim de seninle gelmemi mi bekliyorsun?"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve bana cevap vermeden kapıdan çıkıyor ve bir kez daha peşinden gitmek zorunda kalıyorum.

"Ee? Amerika?" Evin dışına çıkar çıkmaz soruyorum. Doğan güneş yoğun dumanı yarmak için elinden geleni yapıyor ama çok da iyi bir iş çıkaramıyor, yine de azalan ışıktaki görmekte zorlanmıyorum. Tüm duyularımın arttığını fark etmeye başladım.

"Seni burada bırakmamı ister misin Axl?" Bu ne biçim bir soru böyle?

"Basit bir tane," diye yanıtlıyor.

Kolundan tutup yanımda durmasını sağlıyorum ve bana attığı öldürücü bakış keşke atmasaydım dedirtiyor. Yine de sinirlerimi yutuyorum ve soruyorum. "Aklımı okuyabiliyor musun?"

Kolunu silkiyor. "Eğer iznim olmadan bana bir daha dokunursan, kelleni alırım. Yeterince açık konuştum mu?"

Bunu kastettiğine inanmak için her türlü sebebim var. "Evet." Bir nefes daha alıyorum. "Ama sen yapabilir misin?"

Yürümeye devam ediyor. "Evet."

Gözlerimi deviriyorum ve gidiyorum. "Başka bir hediye mi?" Bu sefer bana cevap vermiyor. "Bu *hediyelerden* bende var mı?"

"Belki de. Göreceğiz."

Tanrım, çileden çıkarıcı bir şekilde iletişimsiz ve cevaplamam gereken üç milyon soru daha var.

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diyor, sesi soğuk havayı bir bıçak gibi kesiyor. "Seni geride bırakmamı mı istiyorsun?"

Beklenmedik ve ezici bir korku hissi midemin en derinlerinde toplanıyor. Üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve attığım her adımda dizlerim titriyor. Beni burada yalnız bırakacağı düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Yine de hayatımın çoğunu yalnız geçirmişken bunun benim için bir önemi olmamalı. "Hayır." Kelimeyi mırıldanıyorum.

"O zaman evet, benimle Amerika'ya geleceksin."

Geleceğim aniden belirsiz ve keşfedilmemiş bir hal aldı ve bu hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Belki de sonunda hep olmam gereken adam olacağım.

Artık bir erkek değilsin Axl Thorne. Sesi artık kafamın içinde ve beni olması gerektiği kadar ürkütmüyor. Sanki orada olması gerekiyormuş gibi geliyor.

*Peki ben
neyim? Bir
vampir.*

Bölüm
Dört
ALEXANDROS

Bir başkasını kendime evlat edinme arzusunu tatmayalı yüzyıllar oldu. Bunu gerçekleştirmeyeli ise çok daha uzun zaman oldu. Ama Alastair Thorne ya da artık bilinmeyi tercih ettiği adıyla Axl'da bir şeyler vardı. Onu parkta ilk gördüğüm andan itibaren büyülenmişim, bir bankta oturuyor ve yüzünde hem melankoli hem de umut dolu bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. Bana unutmak için elimden geleni yaptığım birini o kadar çok hatırlatıyordu ki, bu beni durma noktasına getirdi. Haftalar boyunca onu gözlemledim. Dük Welsby'nin nişanlısına hesaplı bir şekilde kur yapmasını. Hem öne çıkma hem de arka planda kaybolma yeteneği.

Yüzeyde kurnaz ve hesaplı görünüyordu, hayran olduğum bir hırçınlığı vardı. Ve tüm bunlar onu tanıştırdığım dünyada işine yarayacak, ancak beni en çok ilgilendiren yüzeyin hemen altında yatan şeydi: Onu bu duygusuz adam yapan ruhundaki köklü acı ve karanlık kalbinde titremeye devam eden tek umut kıvılcımı, farklı bir şekilde yetiştirilmiş olsaydı nasıl bir adam olabileceğini ima ediyordu. O adam, eminim, Vikont'un kızı için değerli bir talip olarak görülecek ve kendini bir köpek gibi avlanırken bulmayacaktı. Ve böylece kendini asla benim gibi bir adamla ruhu için pazarlık yapacak bir konumda bulamazdı. Daha önce genç Lynette'in hayatını bağışladığında bu gerçek açıkça ortaya çıkmıştı. Canavarı iki cinayetten sonra benim müdahalem olmadan beslenmeyi bırakacak kadar doydum ve bu da onun irade gücünün bir kanıtıdır.

Axl, Mayfair'den Whitechapel' kadar olan yürüyüşümüzün büyük bölümünde sessiz kaldı ama kafasının içinde vızıldayan sayısız soruyu duyabiliyorum. Artık bir parçası olduğu bu yeni dünyada öğrenmesi gereken çok şey var ve deneyimleyerek öğrenmek çok daha iyi.

"Eğer dünyanın öbür ucuna seyahat edeceksem, sanırım annemle babama gittiğimi, belki de bir daha dönmeyeceğimi haber vermeliyim?"

Ailesi Willesden Green'de yaşıyor. Babasının belli bir saygınlığa sahip olduğu saygın bir bölge, kazanılmamış ve hak edilmemiş türden. Whitechapel'den buraya yürümek oldukça kolay, koşarsak çok daha hızlı gidebiliriz ama Londra sokakları böyle insanlık dışı hızlarda hareket ederek tespit edilme riskini göze alamayacak kadar kalabalık. "Bir gün buraya döneceğimizden eminim Axl. Ancak döndüğümüzde ailenin hâlâ hayatta olacağından şüpheliyim." Amerika'ya gitmeden önce onları ziyaret edersek, bir gün daha güneşin doğuşunu görecektik kadar yaşayacaklarından şüphelendiğimi eklemeyi ihmal ediyorum.

"Sanırım onlara en azından ayrılacağımı bildirme nezaketini borçluyum. Eminim bu onlara büyük bir rahatlama hissi verecektir," diye ekliyor gülerek.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" tek teklifim bu.

Kaşlarını çatıyor, koyu kahverengi gözleri beni inceliyor. "Neden olmasın ki olabilir mi?"

Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. Kalın bir sis örtüsüyle dolu. Havenwood'daki evimin temiz gökyüzünü özlememe neden oluyor. "Sen ... Onları son gördüğünüzden farklısınız, değil mi?"

Efendisi olarak onun duygu ve düşüncelerine sahip olmasaydım bile kafa karışıklığı yeterince hissedilirdi.

"Baban çok sinirli. Annen sürekli"- burnumdan bir nefes çekiyorum ve devam ediyorum-"seni hayal kırıklığına uğrattıyor. Gücün bu kadar artmışken ve kana susamışlığın hala yüzeye bu kadar yakınken onlarla yüzleşmek akıllıca mı?"

"Onlara zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bana ellerini babanın boynuna dolamaydı birden fazla kez hayal etmediğini söyle, ben de sana yalancı diyeyim."

Öfkeyle oflayıp pufluyor. "Bu gerçekten yapacağım anlamına gelmez." "O zaman değil. Ama belki şimdi."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve cevap vermeden önce birkaç dakika derin düşüncelere dalıyor. "Ne olursa olsun, bunun için bir an bile uykumu kaybetmeyeceğim." Sesi öfkeyle karışık. Taze bir acı -benim de fazlasıyla aşına olduğum türden- göğsünde sıcak bir şekilde yanıyor. Axl Thorne hakkında öğrenilecek çok şey var ve ben de onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye alışılmadık derecede hevesliyim.

"O zaman onları ziyaret edelim. Hava karardıktan sonra bize bir araba ayarlayacağım. Sonra da Whitechapel'e döneceğiz ve yola çıkmadan önce arkadaşlarımızla hasret gidereceğiz."

"Bizimle gelmiyorlar mı?" diye soruyor.

"Hayır. İstersen altın saçlı olanı evcil hayvan olarak tutabilirsin, ama zevk alacağın çok ama çok fazla tensel zevk var genç Axl ve doymaktan fazlasını yaşayacaksın. Kadınlar ayaklarına kapanacak."

Gözbebekleri büyüyor ve içinden adrenalın fışkırıyor. Erkeklerin de ona aynı şekilde ilgi duyacağını eklemiyorum, çünkü daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığını hissediyorum. İnsanların cinsellik hakkında çok saçma püriten fikirleri var ve onu korkutmak istemiyorum.

Dudakları seğirerek sırtıyor. "Belki Kira'dır diye düşündüm. Dün gece ona oldukça bağlı görünüyordun."

Başımı sallıyorum. Üç yüz uzun yıldır kimseye bağlılık benzeri bir şey hissetmedim. En azından birkaç gece önce ona dişlerimi geçirene kadar. "Onun kanı bana özellikle hoş geliyor. Bana evimi hatırlattı. Hepsi bu."

Anladığını başıyla onaylıyor. "Kana susamışlık ne kadar sürecek? Her zaman bu kadar yoğun mudur? Açlık?"

"Kana susamışlık geçicidir ama tüm yeni vampirler için gereklidir. Seninki çoktan geçmiş olabilir. Lynette'ten beslenirken büyük bir itidal gösterdin."

Omuz silkiyor, iltifatı savuşturmaya çalışıyor. "Doymuştum."

Ona merakla bakıyorum. Axl Thorne güzel bir paradoks: yakışıklılığına ve düzgün fiziğine yakışan bir kibirle dolup taşıyor. Ama kendisinin daha derin kısımlarından emin değil. Gerçek karakterinden emin , yine de onu açıkça görüyorum. Bu dünya tarafından derinden yaralanmış bir adam. Kırılgan kalbini daha fazla acıdan korumak için kendine kibir ve küçümsemeyle güçlendirilmiş bir zırh inşa etmiş. Yine de kabaca giydiği bu dış görünüşün altında sadık, kararlı ve doğru biri var. İşte bu yüzden bana *onu* hatırlatıyor. İşte bu yüzden onu dönüştürdüm ve bu yüzden onu çocukken kıran adamda kendi adaletimi arayacağım.

Çocukluğunun geçtiği eve yaklaştıkça AXL'İN ENDİŞESİ daha da artıyor ve Hopewell Sokağı 26 numaranın kapısına vardığımızda endişesini kalın bir pelerin gibi üzerine geçiriyor. Zili çalar ve kısa boylu, sağlam , kırmızı tenli bir hizmetçi kapıyı açar. Ona nazik bir gülümseme sunuyor.

Onu gördüğünde, işverenlerinin başına geleceği kesin olan kaderden kurtarabilir.

Alice'e cevap veren hizmetçi bize salonu gösterirken Axl endişeyle bana bakıyor. Bir zamanlar kendi çapında görkemli olduğundan şüphelendiğim bir oda. Döşemeleri güneş ışığıyla solmuş dolgun minderler pencerenin altındaki kanepede bir araya getirilmiş. Süslü özellikleri artık sadece bir desenin hatırası olacak kadar parlatılmış gümüş takımlar şömineyi süslüyor. Ve süslü bronz kurt heykeli şöminenin yanında, ağzı beklenti içinde açık oturuyor.

"Alastair!" Alastair Thorne II odaya girdiğimizi görünce boyuna göre ayağa kalkıyor, omuzlarını geriye atıyor ve aklıma kendini olduğundan daha vahşi göstermek isteyen küçük bir ayı getiriyor. Gri saçları koyu renk buklelerini dağıtıyor, şakaklarında toplanıyor ve ona saç çizgisi düşmüş gibi bir görüntü veriyor. Yüzündeki soğuk tiksinti ifadesi, hayatta kalan tek oğlunu küçümsediğini açıkça belli ediyor ve gözleri üzerimde gezinirken bu ifade katlanarak daha da belirginleşiyor.

"Kim bu" -dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor- "*yabancı*" -kelimeyi neredeyse tükürüyor- "evime getirdiğin."

Zeytin tenimin ve siyah saçlarımın Londra'da beni öne çıkaran iki şey olduğu doğru ama tek şey bunlar değil. Dilimin ucunu dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, bu da ona ne kadar *yabancı* olduğumu öğrenmek üzere olduğunu hatırlatıyor.

Axl aynı anda o kadar çok duyguya kapılıyor ki, bunların beni etkilemesine izin vermemek için tüm becerimi kullanmam gerekiyor. Öfke ve inançsızlık baskın, ama onu en çok inciten utanç gibi görünüyor.

Babanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin Axl, şu anda paylaştığımız bağ aracılığıyla ona sessizce hatırlatıyorum.

Sesini bulmasına yetecek kadar. "Bu benim arkadaşım, Bay ..." Soyadımı bilmediğini fark edince bana baktı.

Onun için teklif ediyorum. "Drakos. Alexandros Drakos."

Dikkatini tekrar oğluna önce bu bana sadece bir alay daha kazandırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Axl derin bir nefes alır. "Sana ve anneme Londra'dan ayrılacağımı söylemeye geldim."

Alastair homurdanır ve sonra odanın en karanlık köşesindeki sandalyede uysalca oturan kadına bakar: Margaret Thorne. Odaya girer girmez onun varlığını fark ettim. Kalp atışlarını anlamak kolay değildir.

görmezden geliyor, ama o, bir insan olarak, öyle. Füze gibi kahverengi saçlar, ince, onaylamayan bir çizgiyle birbirine bastırılmış dudaklar, zayıf bir yapı ve zayıf bir zihin. Bir insanın olabileceği her yönden zayıf. "O zaman git. Çünkü Londra sensiz daha iyi olacak," diyor. Bu ifadeyi, her halükarda kendi zekâsı olduğuna inandığı şeye içten bir kahkaha izliyor.

Axl'ın burun delikleri alevlenir ve babasına yaklaşıp. "Gitmeden önce sana bir soru sormam gerekiyor."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, domuz."

Babasının dudağı tiksintiyle kıvrılıyor ama Axl yılmadan devam ediyor, omuzlarını geriye atıyor ve hayatı boyunca ona eziyet eden adamın karşısına dikiliyor. "Frederik'i neden öldürdün?"

Soru, kuru bir çıra yığınının üzerinde sallanan yanan bir kibrit gibi havada asılı kalır. Babasının yüzü şaşkınlık ve nefretle buruşuyor. "Beni suçlamaya nasıl cüret edersin!" Kükremesi Margaret'in sersemliğini kırarak sandalyesinde irkilmesine neden oldu.

Axl daha da yaklaşıyor, yumrukları iki yanında sıkılı ve tüm vücudu uzun süredir bastırıldığı öfkesinin gücüyle titreşiyor. Bu kadar genç bir vampirin öfkesini ve susuzluğunu kontrol edebilmesi takdire şayan ve yoldaş seçimimden dolayı beklenmedik bir gurur duyuyorum. Birkaç gün önce insandı ve ben onun efendisi olsam da, insan ebeveyn bağından geriye bir kalıntı kaldı. Baba katilliği çoğu kişi için çok iğrenç bir suçtur ve en azından bir hevesle işlenebilecek bir suç değildir. "Senin yaptığını biliyorum."

"Alastair." Margaret'in zayıf sesi odanın içinde dolaşiyor. "Kardeşin gölde boğuldu."

Axl bakışlarını ona çevirir. "O zaman neden" -parmağını önündeki adamın, eskiden babası olan adamın göğsüne sokuyor- "yakasında ve manşetlerinde kan vardı? Frederik basitçe boğulduysa, kan nereden geldi?" Artık öfkeli, dişlerini ve canavarı yüzeye yakın. "Ve sen biliyorsun çünkü gömleğini ateşte yakmasına yardım ettin."

"Bu ne cüret!" Alastair elini kaldırıyor, elinin tersini oğlunun yüzüne indirmek üzere. Sanırım bu hareket bu duvarlar arasında o kadar tanıdık ki, duvarlardaki neredeyse her sanat eserini süsleyen meleklerin bile artık bu manzara karşısında yüzleri kızarmıyor.

Ama Axl çok hızlı. Çok güçlü. Babasının bileğini yakaladı ve sertçe sıktı. Kemiklerin kırılma sesleri ve babasının acı dolu

Çılgınlık odayı dolduruyor. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor ve öfkeden titreyerek üzerinde yükseliyor. "Frederik'i neden öldürdün?"

Axl'in kafasında küçük kardeşinin anıları yüzerken, masum, çocuksu kahkahaların sesiyle birlikte, keten saçlı ve gülümseyen mavi gözlü genç bir çocuğun görüntüleri tarafından saldırıya uğradım.

"Onu ben öldürmedim," diye ısrar ediyor Alastair.

Axl'in öfke duvarını aşarak birkaç adım daha yaklaşıyorum ve babasını biraz daha yakından gözlemliyorum. Ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Margaret'in de ağladığını, oğluna babasını bırakması için yalvardığını belli belirsiz fark ediyorum ama benim en çok ilgilendiğim Alastair Thorne II. Bir şeyler saklıyor, ancak en azından yüzeysel olarak, ağzından çıkan kelimelere gerçekten inanıyor gibi görünüyor.

Zihninin çoğu zaman gerçek ile hakikati ayırt edememesi insanlık durumunun garip ve benzersiz bir yönüdür ve eğer bir kişi kendini bir yalana ikna edebilirse -belki de gerçek kabul edilemeyecek kadar iğrenç olduğu için- o zaman bu yalana gerçeklik olarak inanmaya başlayacaktır.

Burada durumun böyle olup olmadığından emin olamam ama Axl Thorne'dan eminim. Onun anılarını taradım ve dizlerinin üzerindeki adamın gösterdiği zalimliğe ve annesinin soğukluğuna tanık oldum. Alastair'in yüzü doğal olmayan ve benekli bir mor tonuna dönene kadar babasını sallıyor, parmakları sıkılaşıyor.

Elimi Axl'in koluna koyuyorum ve dokunuşumla yumuşuyor. "Aradığın gerçeği sana vermesi pek olası değil." Bunu fark edince yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Ama ben senin için o gerçeği ortaya çıkarabilirim."

Bana dönüyor, gözleri dizginlenemez bir umutla parlıyor, eli hala babasının boğazını tutuyor. "Yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Ödenecek bir bedel var." Boynumu kırıyorum ve gerginliğin verdiği rahatlamayla inliyorum. "Ama eğer bu bedeli ödemeye hazırsan, sana gerçeği anlatacağım." Dişlerim ağrıyor. Birini öldürmekten, bundan zevk almak üzere olduğum kadar zevk almalı uzun zaman olmuştu. "Ödemeye hazır mısın Axl?"

Kara gözleri yüzümde daralıyor. Bana fiyatın ne olduğunu sorabilirdi ama sormuyor. Zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Yine ona bir ipucu sunuyorum. "Kan asla yalan söylemez."

Babasını bir kükremeye yere iter ve elini saçlarında gezdirerek geri çekilir. "Ödenecek bedel neyse ödeyeceğim."

Açlık ve beklenti damarlarımda dolaşıyor.

"Oğlum, ben asla-" Alastair'in protestosu, onu ayağa kaldırırken dişlerimin boğazına batmasıyla kesildi. Kollarımın arasında eriyor, hüngür hüngür ağlıyor ve aşağılık yabancıya bir aşık gibi sarılıyor. Kanı dilimi kaplıyor ve ben onun zihnine odaklanıp diğer her şeyi dışarıda bırakıyorum.

Margaret'in tırnakları ceketimin içinden kolumu tırmalıyor ve ben de elimi nefes borusuna götürerek onu susturuyorum. Sıkıca sıkıyorum, yaşam bedenini terk ederken kalbinin yavaşlayarak durduğunun farkındayım. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve oğlundan tek bir acıma ya da keder zerresi bile hissetmiyorum. Alastair'in anılarını taramaya devam ediyorum ve bunlar sayısız. Zamanım olsa Axl'in bazı anılarıyla oyalanırdım ama yok. Onun yerine Frederik'i arıyorum. Pırıl pırıl mavi gözleri ve bulaşıcı kahkahaları olan o genç çocuğu.

Ancak Alastair'in onunla ilgili anıları Axl'inkiler kadar canlı değildir. Nefret ve gölgelerle gölgelenmişler. Acı verici ve acımasız. Sonunda günü buluyorum. Frederik'in mavi gözleri dehşetle açılmış ve yaşlarla dolup taşıyor.

Söylediği son sözler: "Lütfen, baba. Hayır!"

Ve ona söylenen son sözler: "Ben senin baban değilim, Piç! Sen pis bir yabancı şeytanın dölüsün." Bu acınası adam müsveddesinin, çocuğun kafasında bir kayayı parçaladıktan sonra cansız bedenini göle taşıyıp orada suya batırdığı anıyı yeniden yaşıyorum. Daha sonra bir önceki vikontla yaptığı konuşmaya tanık oluyorum; ikisi de sessizliğin bedeli konusunda anlaşmışlar.

Alastair Thorne II şimdi ağlayacak cesareti buluyor, parmakları ceketimi kavriyor ama anının acısı onu yıkarken bir türlü tutunamıyor. Ve şimdi ihtiyacım olan şeye sahip olduğum için, ona tamamen farklı bir acı hissettiriyorum. Dişlerimi etinin derinliklerine batırıyorum, tendonları koparıyorum ve açgözlülükle emiyorum. Yaşam kanının akışı yavaşladığında, başını saçlarından geriye doğru çekip tüm gırtlığını yırtıyorum, yaradan serbestçe kan fişkırıyor.

Bir kez daha zihnine giriyorum ve duyacağı son sözlerin benimkiler olmasını sağlıyorum. *Bu oğullarınız için. Frederik için. Ve Alastair için.*

Bölüm

Beş

AXL

Kalbimin hiç bu kadar hızlı atmadığından eminim. Bu organın öfkeli vuruşlarına rağmen, vücudumun geri kalanı donmuş durumda. Ayaklarımın her yer dururken burada, nefret ettiğim bir odada kök salmış gibi görünmesi beni özellikle rahatsız ediyor. Ya hiç hareket edemezsem? Ya Alexandros'un bahsettiği bedel buysa? Diğerlerinden daha çok nefret ettiğim iki insanla birlikte sonsuza kadar bir odada kapana kısılmak. Koruma sağlaması gereken bu iki insan, bizi yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Bazen en kötü kaderi Frederik'in mi yoksa benim mi yaşadığımı merak ediyorum. Onun sıcaklığı ve sevgisi olmadan, soğukluk ve zalimlikten başka bir şey olmadan burada bırakılmak, kesinlikle herhangi bir ölümden daha kötü bir kader.

"Axl." Alexandros'un derin, kadifemsi sesi üzerime yıkılıyor ve bir şekilde nabzımın düzensiz yarış ritmini yavaşlatıyor.

Gözlerim yukarıya doğru kayıyor, babam olan adamın kanlar içindeki cesedine, sonra da annemin cansız bedenine takılıyor. Ölüyken de hayattayken olduğundan çok farklı görünmediğini fark edince şaşırmıyorum. Sonunda bakışlarım Alexandros'un yüzüne düşüyor. Az önceki vahşiliğine rağmen dudaklarında tek bir kan izi bile kalmamış. İnanılmaz.

"İki bin yıllık pratik." Sesi sakin ve güven verici.

"İki bin yaşında mısın?" Az önce gözlerimin önünde ailemi katlettiği düşünüldüğünde, kuşkuculuğum durumla çelişiyor gibi geliyor ama yine de dudaklarımdan dökülen soru bu.

Parmağını çenemin altına yerleştirip başımı biraz daha yukarı kaldırıyor ve ben onun siyah gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Aslında biraz fazla." Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıs. "Frederik'i yendi

kafama taşla vurdu." Bunu o kadar içten söylüyor ki, bu yüzden ondan hem nefret ediyorum hem de seviyorum.

Acaba uzun süre acı çekti mi? Beni çağırdı ve neden gelmediğimi merak etti mi? Göğsümün derinliklerinden bir hıçkırık yükseliyor.

Alexandros çenemi tutuyor, baş ve işaret parmakları beni sıkıca kavıyor. "O acı çekmedi."

En azından bu biraz rahatlatıcı. "Bunu neden yaptı?" "Frederik onun oğlu değildi."

Gözlerimi kapatarak, bunun beni yıkamasına izin verdim. Sanırım bu Margaret'in bize karşı neden bu kadar soğuk olduğunu açıklıyor. Neden bir kez bile bizi savunmadığını. Bir anne olamayacak kadar suçluluk duygusuna mı kapılmıştı? Gözlerimden daha fazla yaş süzülüyor ve onları silerken kendi yumuşaklığıma lanet ediyorum.

"Gerçeğin bir bedeli olacağı konusunda seni uyarmıştım Axl." Sesi beni bir kez daha ona bağlıyor.

Ölü bedenlerine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, gözleri benimkileri arıyor. Kalbimde kalan azıcık merhametin de onlar için olduğunu mu düşünüyor? Omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi tuttuğu yerden çekiyorum. "Bahsettiğin bedel buysa, bana hiçbir şeye mal olmadı."

"Onu yanımızda götürmek İSTEMİYORUM. Evangeline," diyorum Whitechapel'in göbeğindeki pahalı, üst sınıf pansiyonun kapısına vardığımızda, Willesden Green'den dönerken yol boyunca bunu düşünmüştüm. Yeni bir başlangıç istiyorum. Taze bir sayfa. Geçmiş hayatıma dair hiçbir şey boynumda asılı kalmasın ve bu kız da, ne kadar kısa süreli bir tanışıklığımız olursa olsun, bunun bir parçası. "Sorun değil, değil mi?"

Başını sallıyor, ancak yüz ifadesi benim için tamamen okunamaz durumda. "Bunu yapmamayı tercih ederim. Onu geride bırakmak çok daha temiz."

Yani hepsini geride mi bırakacağız? Bu neye benziyor? Omuzlarıma bir tedirginlik çöktü. Belki de bunun içerideki üç kadının kaderinden çok çocukluğumun geçtiği evde olanlarla ilgisi var. "Onlarla ne yapacağız?"

Elini süslü pirinç kapı tokmağına koyarak durdu. "Bize hiçbir zarar vermediler. Varlıklarına son vermek için bir neden göremiyorum. İçki içen adamların hikâyelerine inanacak çok az kişi var.

kanları. Ve başkalarını böyle bir aptallığa ikna etseler bile, her halükarda çoktan gitmiş olacağız."

Başımla onaylıyorum. Üst kattaki kadınları umursamıyorum ama onun insan hayatını hiç düşünmeyen, tamamen soğukkanlı bir katil olmaması beni bir nebze olsun rahatlatıyor. Bir insan olarak bile olsa, benim için bir anlam ifade eden tek hayatın acımasızca kısa kesilmesinden bu yana, bir hayata çok fazla değer verdiğim söylenemez. Ama Alexandros'un ne olduğunu ve aynı şekilde benim de ne olduğumu şimdi çok daha anlıyorum. Biz ölümsüzüz ve herhangi bir insanın hayal edebileceğinin ötesinde güçlüyüz ve benim hayatım ve kaderim ayrılmaz bir şekilde onunkine bağlı.

Belki de bana imkânsız bir seçenek sundu, ancak bununla ilgili çelişkili duygularımı, bunun yine de benim seçimim olduğunu kendime hatırlatarak uzlaştırıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendim için bir gelecek görüyorum. Onunla birlikte Amerika'nın Vaat Edilmiş Toprakları'nda, burada babamın ve başarısızlıklarımın gölgesinde yaşayabileceğimden çok daha parlak ve heyecan verici bir gelecek.

Alexandros biz beklerken kapıya vuruyor ve cep saatini kontrol ediyor. "Yirmi bir saat sonra Amerika'ya doğru yola çıkıyoruz. Bu akşam bize katılması için bir kadın daha ayarladım, böylece gemiye binmemiz gereken zamana kadar ikimiz de tamamen doymuş olacağız."

Dört kadın. Sikilecek dört sulu amcık, ağız ve göt. Sıcak kanla dolu dört uysal, esnek vücut. Sikim sertleşiyor ve yeni dişlerim uzuyor, birini ısırarak için can atıyorum.

Kapı açılıyor ve onu içeriye, evin üst katındaki süit odalarına kadar takip ediyorum. Ebeveyn yatak odasının kapısı biz oraya varmadan açılıyor ve Kira'yı tanıyorum. Alexandros'a ait olduğunu tahmin ettiğim beyaz bir beyefendi gömleği giyiyor, ama düğmeleri açık, hafifçe yuvarlatılmış karnını ve dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor. "Nerelerdedin?" diye soruyor, sesi boğucu bir tona bürünürken dudaklarında hınzır bir gülümseme oynuyor.

"Bunun senin için bir önemi yok, sürük." Burnunu kızın boynuna dayayıp derin derin içine çekmeden önce kollarını kızın beline doluyor. "Önemli olan tek şey geri dönmüş olmamız." Onu odaya sokmadan önce kışına şaplak atarak zevkle ciyaklamasına neden oluyor. "Yeni evcil hayvanım nerede?" diye hırlayarak soruyor.

"Buyurun, efendim." Yatağın kenarına tünemiş bir kız oturuyor, badem şeklindeki kurnaz gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Koyu renk meme uçlarının dış hatlarını ortaya çıkaran ince beyaz bir gecelik giymiştir. Alexandros takip ediyor

Kira'yı da yanında sürükleyerek ona doğru ilerliyor. Yeni kızıdan beslenirken, Kira'yı boğazından yatağa yapıştırmasını hayretle izliyorum. Gözlerim diğer iki kadına, Scarlet ve Evangeline'e kayıyor, onlar da bana dün gece ona baktıkları gibi hayranlıkla bakıyorlar.

Kadınları yatağıma almakta hiç sorun yaşamadım, ama genellikle bundan biraz daha fazla çaba gerektirir. Tüm bunlar vampirlerin cazibesinin bir parçası mı? Alexandros'un bir çeşit manyetik çekimi var; bunu ilk elden hissettim. Bende de aynı güç var mı? Her neyse, şu anda bunun bir önemi yok, çünkü içimdeki canavarın bir kez daha beslenmesi gerekiyor. Bir önceki gece yaptığı gibi kafesini tıkırdatmıyor, doyurulmayı talep etmiyor ama aç. Hem dişlerim hem de sikim, sıcak ve istekli bir bedenin içinde olmak için derin, nabız gibi atan bir ihtiyaçla ağrıyor. Neyse ki, burada iki tane nefis bedenim var, almak için olgunlaşmışlar. Ve ben hepsini alacağım. Verecek bir şeyleri kalmayana kadar.

Yatağa doğru yürüyorum, bir yandan da soyunuyorum. Evangeline ona ulaşır ulaşmaz üzerime atlıyor, çevik parmaklarıyla pantolonumu açmama yardım ediyor. Alexandros çoktan yeni kızı beceriyor ve parmaklarını Kira'nın amına sokmuş, onu miyavlatıyor ve yatakta kıvrınmasına neden oluyor. Onu onlarla görmek benim arzularımı daha da körüklüyor.

"Geceliklerinizi çıkarın. Hemen!" diye bağıriyorum ve ben soyunmayı bitirirken ikisi de hemen itaat ediyor. Tüm kıyafetlerimiz yere , Evangeline'i yatağa doğru itiyorum ve bir dizimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, böylece onu benim için genişçe açabiliyorum. Kaygan kıvrımlarında bir parmağıma gezdiriyorum. "Çok ıslaksın, küçük sürtük."

"Evet efendim," diye sızlanıyor, başını geriye atıyor ve kremsi tenine sınırsız erişimime izin veriyor. Burnumu soluk borusunun sütununda gezdiriyor, uyarılmışlığıyla birleşen kanının baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

Aletimin tepesini sırlıslıkla amına dayayarak dişlerimi derisine geçiriyorum ve derin bir hamleyle aletimi tamamen içine sokuyorum. Çıkardığı çığlık başka bir dünyaya aitti. Yoğun öfori vücudumda mekik dokuyor, damarlarımda orman yangını gibi tutuşuyor. Varlığım onun tadı ve kokusuyla dolup taşıyor, ama bu yeterli değil. Scarlet bir elini sırtımda gezdiriyor ve başımı Evangeline'in boynundan kaldırıyorum. Ellerimin üzerinde dinlenmek için kendimi yukarı iterek, onu yatağa çivilemeye devam ediyor, her iniltisinin ve ciyaklamasının tadını çıkarıyorum.

"Buraya gel." Çenemi sallayarak Scarlet'e yaklaşmasını işaret ediyorum.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben başımı sallayıp homurdanıyorum. "Senin dudakların değil." En azından o dudaklar değil. "Bana o güzel amcığını ver."

Nefes nefese kalıyor ama dediğimi yapıyor, dizlerini yukarı kaldırıyor, böylece tatlı kadınsı merkezi yüzümden sadece birkaç santim uzakta. Ağzımı ona yapıştırıyorum, dilimi kaygan sıcaklığının arasına daldırıyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yanıdaki yastığa otur ve kalçalarını benim için aç, Scarlet."

Tereddüt ediyor ve hâlâ iyi bir fahişe gibi sikimi ağzına alan Evangeline'e bakıyor. "Ona bakma. Bana bak," diye emrediyorum.

Ela gözleri benimkilere sabitleniyor ve ona bir gülümseme sunuyorum, itaat etmesini sağlamak için her şeyi yapıyorum. "Yastığın üzerine otur ve o güzel bacaklarını benim için aç ki yiyebileyim," diyorum ona tekrar.

Dişlerini dudağına gömüyor, nazlı görünmeye çalışıyor ama isteğimi yerine getirebilmek için bacağını garip bir şekilde Evangeline'in başının altından geçiriyor.

Vahşi ve sınırsız bir hırıltı gırtlığının derinliklerinde yuvarlanıyor. Bir elimle kendimi tutarak, Scarlet'in sırlıklam olmuş merkezine bir parmağımı sokup çıkarıyor, onun tatmin olmuş inlemelerinin ve gözlerinin kafasının içinde geriye doğru yuvarlanışının tadını çıkarıyorum.

Ve benim için kalçalarından aşağıya uyarılmışlık damladığında, başımı indiriyorum, onu yutarken yüzümü kremi etine gömüyorum. Amcığının içine dalmadan önce dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Uyarılması yoğunlaştıkça muhtaç ve çaresiz bir şekilde sızlanıyor.

Dölünün tadı artık beni tatmin etmeye yetmiyor, bu yüzden dişlerimle etini deliyorum. Zengin, hayat veren kan ağzıma doluyor ve Evangeline sırtımı tırmalarken, tırnakları derimi çizerken ve duvarları ben ona daha sert girene kadar sikimin etrafını sıkarken, acı içinde haykırıyor ama coşku içinde kıvranıyor, yüzüme biniyor. Beni kaygan sıcaklığıyla sarmalıyor, onu ne kadar kabaca alırsam alayım rahat ve misafirperver. Kendi kanım damarlarımda başımı döndürecek kadar yoğun bir hızla akarken kalbim şiddetle çarpıyor. Daha sert emiyorum. Daha sert beceriyorum. Alıyorum ve veriyorum. Ten tene çarpıyor, pençeliyor, ısıırıyor ve tadına bakıyorum.

Saatlerce dayanacak gücüm var, kaç kez boşalırsam boşalayım aletim asla yumuşamıyor. Onların kanına olan susuzluğum azalıyor ve çoğalıyor. Ve tüm bu zaman boyunca, efendim benimle birlikte orada, ziyafet çekiyor ve benimle birlikte sikişiyor.

Kadınların bir süre uyumasına izin veriyoruz ve sonra döngüye tekrar başlamadan önce biraz yemek yemeleri için onları teşvik ediyoruz. Evangeline ve Scarlet ile Alexandros, Kira ve yeni kız Olivia ile ben yer değiştiriyoruz.

Siktir. Beslen. Tekrarla. Tekrar ve tekrar. Parmaklar. Ağız. Göt. Am. ediyor. Bitmek bilmeyen bir coşku ve doyumsuz bir şehvet çılgınlığı, ta ki oda seks ve kan kokusuyla dolana ve ben tüm bunların mutluluk verici unutkanlığında kaybolana kadar.

BAŞIMI GERİYE EĞİP önümüzde beliren gemiye bakıyorum. "Bu şey çok büyük. Güvenli olduğuna emin misin?"

"Sen ölümsüzsün Axl." Alexandros tedirginliğini gideriyor, bir elinde bavulu, diğerinde geçiş biletlerimiz.

"Oh evet." Buna alışmak biraz zaman alacak. "Yine de Atlantik Okyanusu'nun ortasında taşaklarımın donma ihtimalinden hoşlanmıyorum." Düşündükçe ürperiyorum.

Bana yan gözle bakıyor ama ifadesi okunmuyor. Gemiye bakmaya devam ediyorum, büyüklüğü ve su üstünde kalma becerisi karşısında dehşete kapılıyorum.

İlerlediğim hayatı düşünüyorum. Montridge Üniversitesi prestijli bir kurum ve bana çok sayıda fırsat sunacak. Amerika'da benim için Londra'da olduğundan çok daha fazlası olacağı kesin. Yine de endişeliyim.

"Hazır mısın Axl?" Profesörün sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

Nadir bir sıcaklık gösterisiyle elini enseme koyuyor. "Bu eşsiz ve inanılmaz bir şeyin başlangıcı Axl. Korkacak hiçbir şeyin yok."

Ve geçmek üzere olduğumuz okyanusun en derin derinliklerinden daha koyu olan koyu kahverengi gözlerine bakarken, doğruyu söylediğini biliyorum.

Lynette'in akıbetini merak edenler için-

Dük ile evlenmediği açıktı ve cehennemden daha ateşli iki vampirle kader buluşmasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Dükün öldüğünü duyunca teselliye kadın arkadaşlarında aradı ve bunu yaparken gerçek aşkının başından beri burnunun dibinde olduğunu fark etti.

Lynette'in ruh eşi, en yakın arkadaşının ağabeyi, ellerini *çok* iyi kullanan yetenekli bir marangoz olan Benjamin'di. Londra'nın dışındaki küçük bir köy kilisesinde bir bahar düğünü yaptılar.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Broken Bloodlines üçlemesinin son bölümüne hazır mısınız? Şimdi ön sipariş verebilirsiniz:

[Kanla Bağlanmış](#)

Sadie Kincaid tarafından da

Sadie'nin son serisi Manhattan Ruthless'ın 1. Kitabı çıktı. Manhattan'ın kalbinde geçen bir milyarder romantizmi ve oradayken bir Ryan kardeşle karşılaşabilirsiniz.

[Kırık](#)

Çok satan Chicago Ruthless'ın tamamı şimdi elinizde. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını takip eden bu seri sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek. Endişe dolu, aksiyon ve bolca buhar.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York Ruthless serisinin tamamını henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye bağlı kısa öykü ve novellaların tamamı tek bir koleksiyonda mevcut

[Bir Ryan Hatırası](#)

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral Vahşi](#)

[Kraliçe](#)

[Şiddetli İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve](#)

[Evcilleştirilmiş](#)

[Bağlanmış ve](#)

[Paylaşılmış](#)

[Bağlanmış ve Hükmedilmiş](#)

[Bağlanmış ve Aldatılmış](#)

Yazar Hakkında

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven baharatlı bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucuları ile bağlantı kurmayı seviyor, neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

Ücretsiz bir kısa öykü ve gelecekteki yayınlar, çekilişler ve içerikler hakkında özel haberler için Sadie'nin e-posta listesine [buradan](#) kaydolun

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularına ve özellikle Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar üyelerine teşekkür etmek isterim. Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ekibime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Editörüm Jaime Watson'a özellikle çok teşekkür ederim. Bu seri ikimiz için de gerçek bir sevgi emeği oldu ve bunu sensiz yapamazdım. Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım ve saygı duyuyorum. Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Kate ve Andrea'ya destekleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

Ve (o kadar da değil) sessiz ninjam Bobby Kim'i de unutamam. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğin ve her kitabın bir öncekinden daha iyi çıkmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son , Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Siz olmadan bunu yapamazdım!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

